

„Ще изкова черясло
И остъръ палежникъ,
Че прѣзъ новата година,
Както бѣ и лани,
Майката — влажна нива —
С'рало ще разринемъ...
— Панъ-панъ-чукъ! Хопа-тупъ!
Щастието си ковемъ!
— Панъ-панъ-чукъ! Чука-чукъ!
Веселъ съмъ и този день!
Панъ-панъ... и зарана;
Чукъ-чукъ!... до година;
До година, до амина!...“

А край наковалнята седѣла старата майка на ковача, една мила, добра баба. Тя съ гордостъ гледала на юначниятъ си *работникъ* — синъ. Гледала го като работи и не можала да му се нарадва...

— Работи, синко, работи!

Праздници идатъ — тогази почивка!...

— Работа, майко, работа. Що изработя, все потребно ни е!...

И когато звѣздицата погледнала на юнака, тя познала, че това е най-праведния Божи човѣкъ на свѣта... А щомъ погледнала въ очитѣ на ласкавата бабичка, изведнѣжъ я познала. Това било единственото щастие на човѣка?...

Тогава звѣздицата не могла по-вече да търпи, а извикала:

„Честита ви, работни хора, новати година!
Да ви докара щастие!“

Литнала послѣ нагорѣ и като златна точица блѣснала на тъмно-синьото небе.